

Prijs : In België, 5 Frs — In Nederland, 25 Cts

VIJFDE JAARGANG

KUIFJE

46

LIJFBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

Hassan en Kaddoor in 't gedrang !...

(Zie blz. 7)

Eens was hij zo jong als ik...

IN het centrum van de stad stond een grijsaard op de vluchtheuvel van de tram, te wachten naar een gelegenheid om de straat over te steken; maar de auto's die voortdurend voorbij zoefden schenen wel allemaal met een ketting aan elkaar gebonden, zo dicht en zo onafgebroken reden ze voorbij, en de arme oude man kreeg geen kans om de straat over te steken. Hij wist niet wat gedaan.

Toen zag ik een jonge kerel van een jaar of vijftien, die vastberaden naar de grijsaard toeging en hem bij de hand nam zeggend: «U permitteert, mijnheer, dat ik U de straat help oversteken?» En voorzichtig gingen ze beiden naar de andere kant van het drukke verkeerspunt. Dit toneeltje heeft me ontroerd, want die jonge kerel had daar met een ongewone vanzelsprekenheid de solidariteit tussen

jonge en oude mensen beleefd, waarover zoveel in het ijle geschreven en gesproken wordt. Dat alle roekeloze jonge knapen, die er op uit zijn hun onstuimigheid bot te vieren, daar een voorbeeldje aan nemen en even bedenken dat die oude mensen ook jong geweest zijn, en dat de jongeren op hun beurt ook eens een dagje ouder zullen worden!...

Laaten we nu eens een beleefdheidsoffensief inzetten en vanaf vandaag aan de ouderen van dagen helpen de straat oversteken, de tram op en af stijgen, onze plaats met een glimlach afstaan, enz...

Afgesproken vrienden?

Kuifje

URENLANG KUN JE JE AMUSEREN MET DIT ENGELS PROJECTIETOESTEL

Dit prachtig projectietoestel «Cineflash Ltd» van Londen werkt met een zaklamp, of met de gewone stroom. Men kan er alle standaardformaatfilms 35 mm. mee projecteren in wit-zwart of in kleuren, en de Cineflash Productions bieden jullie een reeks films aan tegen 10 frs. per band.

Daar het aantal beperkt is, raden we je aan deze bon vandaag nog in te zetten.

GESCHENABON

Zend me tegen remboers, met het recht om terug te zenden indien ik niet voldaan ben:

Een Cineflash Frs. 195

Een Cineflash met transformator voor gewone stroom (vermeldend of je 110 of 220 volts gebruikt) Frs. 395

GESCHENK aan de Kuifjelezers: we voegen gratis aan iedere bestelling twee films toe, waarvan een dubbele bobijn.

Mr

Adres:

Inzenden aan: J. DELY,

Van Pagestraat, 78, Ganshoren-Brussel.

Tel.: 25.32.34

KUIFJE'S KERSTBOOM

STORTINGEN VOOR KUIFJE'S KERSTBOOM

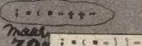
De KUIFJESPLOEG (het bestuur, de redactie, het personeel en de tekenaars) stortte 10.000 frs.

Eerste stortingen: Jean-Pierre: 46.50 frs.; Joris Regnez: 22.50 frs.; Piet Dufrene: 13 frs.; Paul Klein: 7.50 frs.; Alexis Scheppers: 20 frs.; Michèle en Jean-Pierre Desaiy: 100 frs.; Annie Libert: 50 frs.; Jeannine Niver: 13.50 frs.; Marie-Ange Fleestinx: 32 frs.; Monique en Bernadette Dehaye: 50 frs.

Totaal eerste lijst: 10.355 frs.

AAN ALLEN, HARTELIJK DANK!

ZO NIET

In ons vorig nummer verschenen op de blz. 16 en 19, de tweede proef van onze Grote Prijsvraag: De geheimzinnige Hierogliefen. Er is een fout geslopen in de eerste lettergreep van de tweede regel. Bovenstaande tekening herstelt deze fout.

Coca-Cola

PRESENTEERT JULLIE BOEIENDE AVONTUREN

Het Bergbloempje

Dat is nu eens precies wat hij zocht!

Zonder verpinken begint hij de beklimming...

...en nadert weldra zijn doel.
(Wordt voortgezet.)

DE LEEUVAN VLAANDEREN

Tekeningen: BOB DE MOOR

Veij naar H. CONSCIENCE

H it een van de zij-
wejen komt een
reusachtig ruiter aan-
gereden. Zijn hamas
en het pantser van
zijn paard zijn ver-
guld en schitteren
in het zonnelicht. In
zijn leren letters prijkt
het woord 'Vlaanderen',
op zijn borst...

Spoedig bereikt de guldin ridder broeder Willem...

Geproet! Ik ben op weg naar de Groeninge kouter.
Verpezel' je mi?

Graag, heer. Ik ook ga de Fransen bevechten.
Mijn naam is Willem van Saafinghe en ik
ben kloosterbroeder. En wie zijt u?

Het spijt me. Ik mag mij voorlopig nog niet
bekend maken. Maakt kom nu!

De twee mannen slaan de baan naar Kortrijk in. De eenvoudige
broeder Willem in zijn roestig hamas naast de onbekende
guldin ridder...

Intussen is de helft van
het Vlaamse leger door
de Fransen tot tegen de
Leie gedreven. De Vlamin-
gen vechten als leeuwen,
maar tegen de steeds
aangroeiende Franse
riddersbenden mag al
hun heldenmoed niet
baten...

Graaf! Gwilde bracht zijn mannen bijeen te houden... Hou stand! Hou stand!

Het baal niet, heer Graaf! Telkens wy een
Fransman doodslaen springen er zes in de
plaats!

...Ik wil de nederlaag niet overleven!

Maar daar ziet Adolf van Nieuwland in de
richting van Ouderkerke iets dat zijn
aandacht trekt...

?? Wat betekent dat geschitter?

Het zijn twee ruiters! Vlamingen! Ik zie
het wapen van Vlaanderen op de borst
van de guldin ridder!

Plots komt de mysterieuze guldin ridder
vooruit gestomd en werpt zich op een
bende Franse woelkechten...

Vlaanderen die Leu! Volg mij Vlamingen!

N

U wij reeds de voornaamste kleuren en vormen van het wapenschild kennen (zie vorig nummer), blijft ons niets meer te zien dan de verdelingen, of zoals men dit in de taal der heraldiek uitdrukt, de « velden ». Het gebeurt zelden dat het vlak van een wapenschild slechts door één kleur wordt voorgesteld, zoals b.v. dat van het huis d'Albret dat volledig « keel » is. Over het algemeen is het onderverdeeld. Ik ga jullie niet de lijst van alle verdelingen geven (die zou te lang zijn), ik beperk mij tot de voornaamste. Werp een oogopslag op de kleine schilden die beide zijden van deze bladzijde versieren.

Het eerste, links boven, is in het midden verdeeld door een verticale lijn : dit is de « deling »; een schild is doorendend, wanneer het door een horizontale lijn in twee verdeeld wordt (fig. 2). Links geschild (fig. 3) is het schild wanneer het doorsneden is van een diagonale lijn die van links naar rechts loopt; indien ze van rechts naar links loopt, zegt men rechts geschild (fig. 4). Gevierendeeld heet het schild dat zowel doorsneden als gedeeld is (fig. 5) en schuingevierendeeld is fig. 6. Bekijken wij nu de rechterzijde. Figuur 7 stelt een gegeerd schild voor, figuur 8 een in drie delen gepaald schild (paal = loodrechte lijn), figuur 9 een in drie delen gefaast schild, figuur 10 een schild van zes delen, de figuren 11 en 12, schilden van acht en zestien delen.

ERVOLLE TEKENS

Naarmate de blaazenen talrijker werden, werden ze ook ingewikkelder; men overlaade ze om ze uit elkaar te onderscheiden. Ervolle tekens zijn bijgevoegde stukken die men op het wapenschild op de velden plaatst. Alleen reeds in de Franse wapenkunde zijn er zo dertig. Hier volgen er enkele. Het *hoofdstuk* (een horizontale band bovenaan het schild), het *ondersduk* (een horizontale band onderaan het schild), de *paal* (een verticale band in het midden van het schild), de *rechter-schuinbalk* (een diagonale band van rechts naar links) en de *linkerschuinbalk* (een diagonale band van links naar rechts), het *kruis* en het *schalkruis* (Sint Andress-kruis).

HET IS NOG NIET ALLES !

De velden en de bijkomende tekens kennen, volstaat nog niet om een blaazen te lezen. Buiten hetgeen we reeds over het wapenschild zagen, kent de wapenkunde nog *helmtkens*, bovenaan het blaazen, *schildhouders* opzij en onderaan het *devies*.

Het *helmtken* is het hoofdtoolsel van het blaazen : helm, kroon, mijter... Dus volstaat het een oogopslag te werpen op de kroon of mijter om de waardigheid van de samensteller te kennen. Waar het om helmen gaat, is het veel moeilijker. Vaak is de helm het kenmerk van een nieuwe adel of van een edelman van zeer lage

1. Rechterkanten van het hoofd.
2. Midden van het hoofd.
3. Linkerkanten van het hoofd.
4. Rechterflank.
5. Hartpunt.
6. Linkerflank.
7. Rechterkanten van de punt.
8. Punt.
9. Linkerkanten van de punt.

hervestlaad

rang. De keizers en de koningen dragen een gouden open helm in hun wapenschild. De prinsen van koninklijke bloede dragen de helm half open. De prinsen en de hertogen hebben een zilveren helm met negen sluitstukken. Zo het een markies betreft, vermindert het aantal sluitstukken tot zeven. Bij een graaf of burggraaf is de helm voor de drie velden zichtbaar. De baronnen en de edelmannen van oude afstamming dragen een zilveren gepolijste helm met vijf sluitstukken. Jullie zien dat in de wapenkunde zelfs de schijnbaar onbelangrijke details hun waarde hebben.

Wat de versieringen aangaat die terzijde van het wapenschild worden aangebracht, deze noemt men *schildhouders*. Een schildhouder kan een menselijk wezen voorstellen, een dier of een zaak (boomen, zuilen, enz.).

De spreuken en strijdleuzen behoren eveneens tot het blaazen. De strijdleuzen zijn altijd kort (ze dienden om de krijgers te verzamelen in de slag) en worden bovenaan het wapenschild aangebracht in een banddeler (zie de wapens van de Franse koningen) : « Montjoie Saint Denis ! ». De spreuken (deviezen) worden ook in een banddeler weergegeven, doch onderaan het schild. Jullie kennen er verschillende. Ik hoef jullie slechts te herinneren aan dat van het huis van Oranje : « Je maintiendrai », dit van de Engelse koningen : « Honni soit qui mal y pense », dat van Zealand : « Luctor et Emergo ».

EEN KLEINE PROEF

Nu, vrienden, kennen jullie het merendeel der elementen die jullie nodig hebben om blaazen te lezen. Het is daarom dat ik het mij veroorloof jullie op de proef te stellen. Wij hebben hiernaast links een ingebeeld blaazen weergegeven (in die zin dat het niet in het wapenboek voorkomt). Kunnen jullie het lezen ? De wapen erast, 't is te zeggen alleen het schild, dan de schildhouders en de leuze. Zoek goed. Gebruik uitsluitend de bijzondere woordenschat van de wapenkunde. Wanneer jullie het gevonden hebben, vergelijk dan jullie antwoord met hetgeen op de keerzijde onderaan werd afgedrukt. Maar daar deze bladzijde niet om, alvorens zelf geantwoord te hebben :

DEO JUVANTE
houder : twee leeuwen, twee
kroon van een burggraaf. Schild :
schuinbalk. Hartpunt. Schild :
« ken je » en een gouden haken
« ken je » met veld in « azuur »

DE RIDDER MET DE ROOS

Fransiskus heeft in Azië de orde der Fransiskanen gesticht. Clara Scij, dochter van Favorino, gaat naar het klooster. Favorino eind zijn dochter terug...

Zuster Clara was in de kapel. Favorino en zijn zoon gingen haar daar opzoeken. Clara bleef echter doof voor hun smeeken en dreigen...

Toen Clara zag, dat haar vader met geweld zou meenemen, nam ze haar dank van het hoofd. Haar kort geknipt haar symboliseerde immers het verwerpen aan de wereld. Toen begrepen Favorino en zijn zoon dat Clara's besluit vast stond...

Een tijd later gingen Clara en enkele medezusters naar Sint-Damianus. Ze stichtten er de orde van de Arme Klaren...

DEZE ORDE WERKTE HARD, LEEFDE IN ARMOEDE. AL DE ZUSTERS SCHONKEN BIJ HUN INTREDE HUN GOEDEREN AAN DE ARMEN...

AL GELEEK DEZE ORDE VEEL OP DIE VAN DE FRANSISKANEN, ZIJ PREDIKTEN NIET. ITALIE WERD VERSCHEURD DOOR BLOEDIGE OORLOGEN...

De mensen waren wreder en egoïstischer dan ooit. De sterke verdrukte de zwakke en de rijke keek met verachting neer op de arme. Aan godsdienst werd niet meer gedacht. Het is hier tegen dat Fransiskus uit alle macht streed. Hij predikte goedheid, liefdadigheid en naastenliefde...

Door heel de wereld trokken de Fransiskanen en overal onderwezen en predikten zij. Ze leefden van de liefdadigheid van de mensen en deelden met de velen, die nog armer waren dan zij...

„Hij stuurde zijn medebroeders uit om dezelfde woorden in de vier hoeken van het land te verkondigen... Iedere keer als er een broeder vertrok om zijn zending te vervullen, zei Fransiskus: „Wees bereid alles in de gróntste nederigheid te vordragen!“

(Wordt voortgezet.)

DE VERBODEN RIJST-MARCHANTEN

ER waren eens vier Chinezen, die echt wat ge noemt, dikke vrienden waren. Maar zoals ge wel zult weten, zijn er in China ook arme mensen, en zowel als hier willen die armen rijk worden en de rijken willen niet arm worden. Maar om rijk te worden is het niet genoeg om er over te lameren, men moet er ook iets voor doen. Gelukkig hadden ze alle vier een cent gespaard en toen kwam er een op het goed gedacht een rijstzaak te beginnen. Zo gezegd, zo gedaan. Ze huurden een huize, sloegen schabben en lieten bij de timmerman een toog maken...

En daar de mensen elke dag moesten eten, hadden ze na een tijdje al een hele hoop kalanten, zodat hun zaak draaide lijk lepegiet. Nu kwam het zo ver, dat ze geen plaats genoeg meer hadden in de winkel, om al hun waar op te slaan; en daarom besloten zij achter hun huize een magazijn te laten bouwen.

Het spitte van de zaak was, dat er drie van de vier nogal straf gierig waren. Daarom bleven die drie altijd in de winkel, zolang als de ene daar was, was de andere daar ook; en als er een Chinese nikkel in de schulf viel, zetten de drie schrapers een streepje op de muur. Nu hun zaak zulk een uitbreiding had genomen, spraken zij er over van een uithangbord te laten maken met hun namen er op. En zo hing er op 't einde van de maand het uithangbord »Wong Ling, Kang en Ming, vereenigde rijstmarkchanten«. Maar nu ze een magazijn hadden, kwamen er moeilijkheden waar ze nog niet aan gedacht hadden: namelijk de muizen!

Wong zei dat men vergiftige rijst moest strooien. Maar er lagen wel honderd balen goede rijst en de muizen aten liever de goede in plaats van de vergiftige.

Toen kwam Ling op het gedacht muizen-vallen te plaatsen, maar dat scheen ook niet goed te zijn, want, hoe het kwam weet niemand, de rijstmarkchanten trapt men meer in de vallen dan de muizen.

Kang zei dat men op muizenwacht moest gaan slaan om ze van de rijst weg te houden. Maar eer het een maand verder was, scheide het niet veel, of de muizenwacht was levend opgegeten en hij kwam er amper met wat hard lopen en de schrik van af. Tenslotte bracht Ming die men voor de domate hield, de oplossing. Hij stelde voor een kater in hun magazijn te sluiten; maar de drie gierigaards waren er tegen omdat daar te veel eten in kroop. Ze sukkelde nog wat aan, maar tenslotte kwam de kater er toch!

Ming kocht hem op de kattenmarkt voor twee nikkeis en een valse dult. Het was weliswaar geen Adoniskater, maar hij kon er door als vanger. Zijn staart was mager en stijf, en had nen kreuk, zodat het meer nen stoofhaak was dan een staart. Zijn snorren waren gebroken en ineengekruld lijk een tijezen sponke en zijn oren waren eer verhakelde herfstblaren. Allee, zon-

der veel complimenten gezegd, het was een tiende-hands-okkasie.

Dezelfde avond nog zetten de vier vrienden hem in het magazijn met een teillooken trokkenpapi.

Als ze 's anderendaags 's morgens kwamen zien, konden ze hun ogen niet geloven. Overal waar ge maar kond zien, lagen de dode muizen lijk gezaaid op de vloer. De kater, die de naam van Feut-Plaang droeg, kreeg direct een volle telloor melk en een strik rond zijn staart.

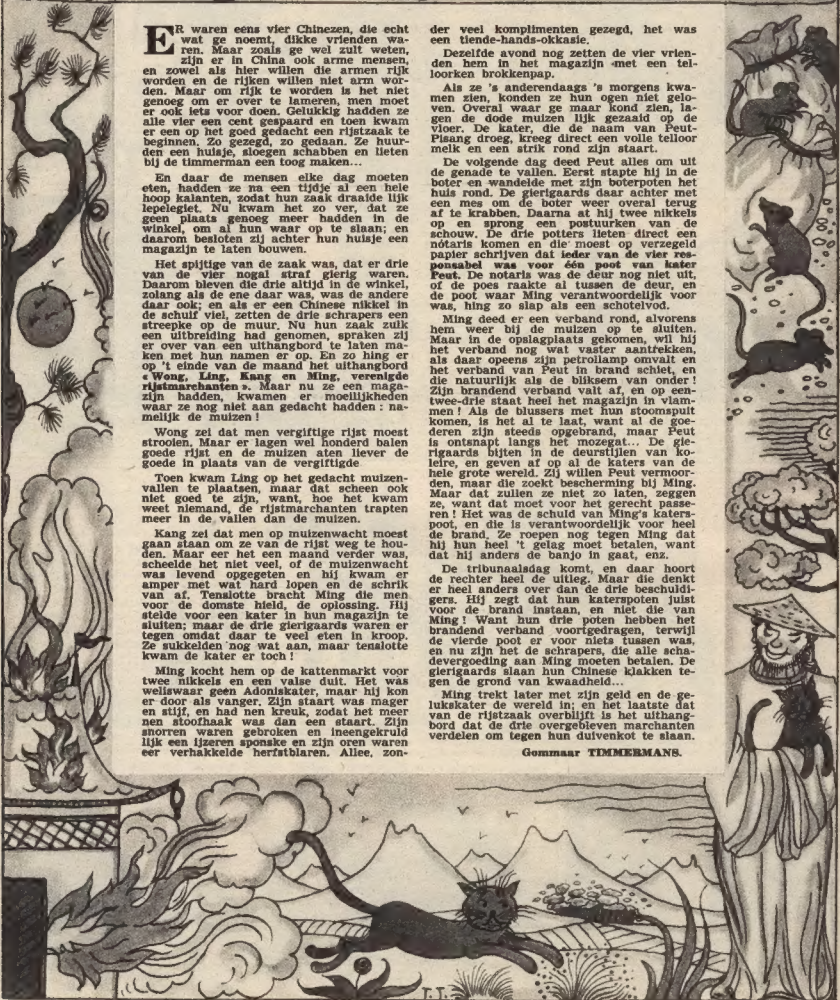
De volgende dag deed Feut allen om uit de genade te vallen. Eerst stapte hij in de boter en wandelde met zijn boterpoten het huis rond. De gierigaards daar achter met een mes om de boter weer overal terug af te krabben. Daarna at hij twee nikkeis op en sprong een postuurmen van de schouw. De drie potters lieten direct een notaris komen en die moest op verzegeld papier schrijven dat ieder van de vier verantwoord was voor één poot van kater Feut. De notaris was de deur nog niet uit, of de poes raakte al tussen de deur, en de poot waar Ming verantwoordelijk voor was, hing zo slap als een schotelvood.

Ming deed er een verband rond, alvorens hem weer bij de muizen op te sluiten. Maar in de opslagplaats gekomen, wll hij het verband nog wat vastier aantekken, als daar opeens zijn petroillamp omvalt en het verband van Feut in brand schiet, en die natuurlijk als de bliksem van onder! Zijn brandend verband valt af, en op een twee-drie staat heel het magazijn in vlammen! Als de blussers met hun stoomspuit komen, is het al te laat, want al de goederen zijn steeds opgebrand, hun staart is ontsnapt langs het moezagel... De gierigaards blijven in de deustailen van koetre, en geven af op al de katers van de hele grote wereld. Zij willen Feut vermoorden, maar die zoekt bescherming bij Ming. Maar dat zullen ze niet zo laten, zeggen ze, want dat moet voor het gerecht passeren! Het was de schuld van Ming's katerspoot, en die is verantwoordelijk voor heel de brand. Ze roepen nog tegen Ming dat hij hun heel 't gelag moet betalen, want dat hij anders de banjo in gaat, enz.

De tribunaalsdag komt, en daar hoort de rechter heel de uitlies. Maar die denkt er heel anders over dan de drie beschuldigers. Hij zegt dat hun katerspooten juist voor de brand instaan, en niet die van Ming! Want hun drie poten hebben het brandend verband voortgedragen, terwijl de vierde poot er voor niets tussen was, en nu zijn het de schrapers, die alle schadevergoeding aan Ming moeten betalen. De gierigaards slaan hun Chinese klakken tegen de grond van kwaadheid.

Ming trekt later met zijn geld en de gelukskater de wereld in; en het laatste dat van de rijstzaak overblijft is het uithangbord dat de drie overgebleven marchanten verdelen om tegen hun duivenkot te slaan.

Gedrukt door TIMMERMANS.

SOLDATEN VAN NAPOLEON

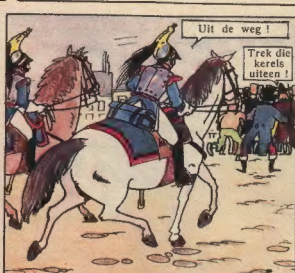
TEKST EN
TEKENINGEN

Hassan en Kaddoor werden door een oude tovenaars uit hun tijdperk gestuurd. Ze reizen thans door Frankrijk met dokter Tromboni. Napoleon werd Eerste Consul...

door JACQUES
LAUDY

Kaddoor glibbert achter zijn aanvallers...

Heel ADELAARSNEST

ROMAN VAN J. MEISSNER - GEILLUSTREERD DOOR R. REDING

Vorig jaar stichtte kapitein Grey een luchtvaartschool op zijn landgoed te Siedliska. Grey's leerlingen worden stilaan knappe vliegers. Vooral Wiretsky doet zich opmerken. Hij levert weer een staaltje van zijn kunnen...

PLOTSELING maakt Wiretsky een zijdelingse omwenteling. Hij telt : één... twee... tien... Ja, hij heeft zijn machine stevig in de hand, hij kan ze venden en draalen precies zoals hij wil. Stefan is blijgemoed, hij voelt zich in zijn element en is er van overtuigd dat zijn kunststukjes zullen slagen. Zijn toestel wiegt nu op en neer en maakt dan een duizelingwekkende tolvlucht...

Zachtjes trekt Stefan zijn voet terug en duwt de stuurknuppel naar het midden toe. De staart van zijn toestel beschrijft een langzaamere groter wordende cirkel. De wind huult en kreunt langs de romp, het toestel daalt en wil neerploffen... Dan verandert Wiretsky de richting van zijn tolvlucht. In plaats van naar rechts toe, vliegt hij links... Trekt zijn machine uit de tolvlucht, geeft gas en begint een looping. Op het ogenblik, dat het toe-

hij met de neus van zijn toestel zal in de grond boren, schiet hij weer de wolken in!

— Het is heel goed! zegt Grey.

Het is de eerste keer dat Grey « heel goed » zegt. Het moet dus wel een erg knap staaltje geweest zijn.

DE ADELAARS WORDEN JAGERS

Sedert enkele dagen is het schietterrein verlaten en staan de machinegeweren onbeweeglijk naast elkaar. De jonge piloten zitten weer in de lucht om zich afzonderlijk en in groep te oefenen als jagers. Soms vechten ze met twee tegen één vijand, andere keren worden de kansen gelijk verdeeld, soms stijgen ze ook in slagorde op en voeren een verkenningsoefening uit. Ze moeten op stilstaande en op beweeglijke doeltwitten schieten, en meer dan eens wordt het militair oefenterrein overvlogen waar ze, met toestemming van de commandant, de strijd tegen de kleine witte ballons mogen aanbinderen. Kramer mikt gewoonlijk het best van allemaal. Slechts één maal werd hij door Radlitch verslagen. Thans staan de filmapparaten opgesteld in de toestellen: zij werken geluidloos terwijl de motoren brommen en de machines met scherp gefluit door de ruimte klieven. Kramer en Wiretsky zijn de twee besten, maar het gebeurt wel eens dat Lechek, Radlitch of een van de anderen hem voorbijsteken. Ze zijn elkaar waard en de gevechten worden hoe langer hoe moeilijker. Soms duurt het drie kwart uur vooraleer één van hen verkijkt tot overwinnaar kan worden uitgeroepen. De dertien Adelaars zijn reeds geduchte jagers en zelfs Grey heeft veel moeite aan het « vuur » van hun filmapparaten te ontkomen. Toch gaat de training zonder verpozen verder.

Einde juli ginst de volle maan over Siedliska en hiervan wordt gebruik gemaakt om met de nachtvluchten te beginnen. De jongens mogen dan tot tien uur slapen en pas laat in de namiddag beginnen de ernstige oefeningen opnieuw.

De eerste nachten werden er op het vliegveld vuren aangelegd met lompjes welke in benzine gedrenkt waren. Zo konden de jagers de veilige haven van ver zien. Het duurde niet lang of Grey schafte ze af en toen bleef er alleen nog de welwidende maan.

— En het gaat ook zonder de maan! zei Grey...

In Augustus verdween de maan en de nachten waren pikdonker... De kapitein steeg eerst op. In de zwarte met sterren bezaaide hemel kon men van zijn toestel aflezen het groene en het rode licht onderscheiden. Aandachtig volgden de jongens op het vliegveld de lijn van de drie lichtjes aan de hemel...

Ze trilden plotseling hevig, dwarrelden door mekaar en gleden dan weg in een Immelmann!

— Een Immelmann! klonk het van alle kanten bewonderend. Ja, het was een Immelmann zo juist en nauwkeurig als bij klaarlichte dag en toch kon Grey geen horizon zien en had hij geen enkel punt waarop hij zijn machine kon richten. Hij voelde alleen zijn machine. Nu blonken de lichtjes op enkele honderden meter van de grond. Iedereen dacht dat Grey terug naar het vliegveld zou zwenken, doch dat was mis. Weer zagen ze de lichtjes trillen... Het rode kwam van omhoog en hield zich vertikaal boven het witte en het groene, dan zweefte het naar links alfa de machine van richting veranderd was... dan verdween het geheel om een oogwenk later weer naast het groene en het witte licht te blinken. Grey had een zijdelingse omwenteling gemaakt! Het bleef er niet bij, de kapitein maakte er nog een tweede, een derde en een vierde en voerde nog een reeks andere acrobatentoeren uit. Alles in het duister, alles op de last af en toch volmaakt en zuiver. Met sierlijke zwaai komt Grey met zijn toestel naar beneden en zet het zo zacht, zonder schokken of

stel op de rug ligt, snijdt hij het gas af. Dan aarzelt Wiretsky een ogenblik om het volgende moment echter zijn stuurknuppel naar rechts te duwen. Alles wordt stil, dan fluit de wind opnieuw hoog en schril : het begin van een nieuwe tolvlucht.

De wereld staat een ogenblik op haar kop en draait rond en rond als een bal die door een krachtige hand in de ruimte is geslingerd. De aarde wordt groter en groter. De piloot weet nu precies hoe ver hij nog van haar is verwijderd... nog twee honderd meter... Ik moet er mee ophouden, denkt Wiretsky...

— Als deze greep niet gelukt, kom ik met mijn vliegtuig als moes op de grond...

En toch gooit hij zijn toestel nog niet om. Nog een beetje, nog een beetje, met al zijn kracht en al zijn energie houdt hij de stuurknuppel in de gewenste richting : regelrecht naar de grond... Dan eensklaps, met een kalme zelfzekere beweging gaat het terug omhoog...

De vrienden, die op het vliegveld staan te kijken, zuchten van verlichting en kunnen de opmerking niet weerhouden : « Hij doet het net zoals Grey! » Op het ogenblik dat men gelooft dat

stoten op het vliegveld alsof de duisternis hem absoluut niet hinderde.

— Het is eigenlijk de eerste maal dat ik zulke stukjes in het donker uthaal, bekende Grey. Het is helemaal niet moeilijk! Men heeft geen horizonlijn en men kan de grond niet zien, dus geschiedt iedere beweging op het gevoel af en... er zijn de sterren! Stefan, dat is wat voor jou! Tijdens de looping, terwijl ik op mijn rug lag, heb ik er moeten over nadenken hoe mooi het daarboven is! Door de snelheid van je toestel zijn de sterren geen ronde flitskende stipjes meer, zoals we ze van hieruit zien, ze worden langer en gelijken op kometen. Maar, genoeg nu. Karol, het is jouw beurt, is het niet?

Als je opstijgt, bekijk je de lichten van het dorp of beter nog een van de sterren aan de horizon. Als je landt, let op de lantaarns van de loodsen. Dat is alles wat je hebt als herkenningstekens. Aan de lantaarns van de loodsen kun je ook berekenen hoe ver je nog van de grond bent! Wees vooral kalm! Start!

Karol geeft gas en het vliegtuig stijgt. De nacht dekt met haar zwarte sluiers alles toe en de jonge piloot ziet niets vóór, niets naast en niets achter zich... Een ogenblik wordt het hem onbehaaglijk te moede, dan kijkt hij op en ziet het rustig licht van de sterren. Ja, hierop kan hij zich oriënteren. Karol raakt aan de duisternis gewoon. Hij kijkt om en ziet nu de lichten van het huis en de loodsen flitsken. In de verte die vage lijn van geel licht : de stad en rechts onder het groene signaal van de spoorweg en het helderlichte station.

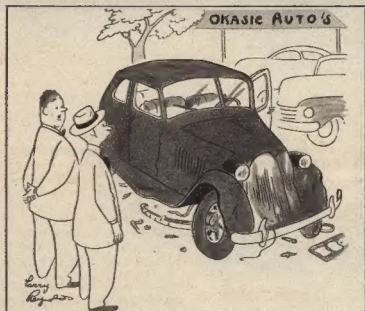
— Wat is dat gefonkel vlak onder mij? vraagt Karol zich eensklaps af.

Instinctmatig duwt hij op de stuurknuppel en schiet vooruit... dan onderdrukt hij een glimlach... het is de weerschijs van de sterren in de rivier die vlak onder hem ligt! Zakchieski vliegt nu langs de spoorweg tot aan de rand van de stad en keert dan terug. Hij zoekt de lantaarns van de loodsen en maakt zich gereed om te landen. Op een gegeven ogenblik voelt Karol dat de beganen grond niet ver meer af is... hij breekt de hoek (welke het vliegtuig vormt met de aarde op het ogenblik van de landing) en wacht... de grond komt echter niet! Hij tuurt strak voor zich uit en tracht door de duisternis te boren. Opeens voelt hij dat zijn wielen de grond raken, zijn landingsgestel hard tegen een of ander hindernis stoot... hij trekt aan de stuurknuppel en de machine richt zich op. Het bloed stijgt Karol naar het hoofd.

— Wat een ramp! zucht hij... zijn hand maakt de verdere bewegingen instinctmatig... het toestel rijdt nu normaal en zonder schokken over het veld...

(Wordt voortgezet.)

BEN JE REEDS LID
VAN DE KUIFJESCLUB?

— In dit bedrag zijn natuurlijk de verwarming, de radio, en al de bijkomstigheden, die op de grond liggen, inbegrepen.

EEN FILM DIE JULLIE MOETEN ZIEN MICHEL-ANGELO OF HET LEVEN VAN EEN TITAN

De « David » van Michel-Angelo.

De film over Michel-Angelo die thans in de bioscoopzaal van het Paleis voor Schone Kunsten vertoond wordt, loont werkelijk de moeite om er gaan naar te kijken, want het is een echt meesterwerk! Wanneer Curt Oertel, de auteur van deze film, besloten had het leven van de grote Italiaanse kunstenaar op het witte doek te brengen, dan dacht hij niet aan de traditionele formule van de historische film met veel costumes, die gewoonlijk gebruikt wordt, wanneer men het leven van een of ander groot man wil verfilmen. Oertel zag dus af van de rijkgedekte en prachtig geschminkte vedetten in een groote mise en scene en de gemakkelijke effecten. Naar zijn mening zou men Michel-Angelo's geest daarmee geen goede dienst bewijzen. Hij begon dus aan een film zonder spelers. Hij wou met de werken van de grootmeester alleen, diens leven op het zilveren scherm doen herleven. Om het Rome en het Florence van de XVde eeuw op te roepen, heeft hij geen décors gebruikt, maar eenvoudige de historische gebouwen, zoals het Coliseum en het paleis van de Medicis gefilmd, zoals toeristen en kunstenaars die nu nog aantreffen. De regisseur doet beroep op de verbeelding van iedere toeschouwer om die lege straten en die stomme beelden in hun vroegere glorie te doen herrijzen. Maar hoe kan men ons bij voorbeeld de vlucht van Michel-Angelo naar Foggionosi tonen? (toen hij met paus Julius II in omnia geraakte). Curt Oertel laat een snelle opeenvolging van Romeinse landschappen voor onze ogen afrollen, en de hoofslag van de paarden doet ons de pauselijke soldaten horen die de vluchting achterna zitten.

Hoe beschrijft men ons de beterschap van de zieke beeldhouwer? Met een prachtige reeks opnamen van het lachende Tivoli met zijn frisse tuinen, zijn klaterende fonteintjes en watervallkens die in ons de gedachte oproepen van de zieke meester die zich ver van het gewoel stillaan herstelt van een zware ziekte.

Wat al prachtige beelden krijgen we in die film te bewonderen! De via Appia met zijn klassieke palmen en zijn romantische cypressen, de indrukwekkende marmergroeven van Carrara, waar enkele werklieden (de enige figuren van deze film zonder spelers), geweldige rotblokken houthouder die Michel-Angelo besteld had, en die ten koste van onmenselijke inspanningen per schip en langs de wegen naar Rome gebracht werden. Maar de grootste verdienste van deze wonderbare prent is echter het prachtig gefilmd overzicht van de onsterfelijke werken van de grote Italiaan. Men kun zijn reusachtige marmeren « David » van het hoofd tot de voeten aanschouwen, en de regisseur laat ons de harde en fiers blik bewonderen die het beeld van Florence kenmerkt. De foto's van de « Maagd en het Kind », van zijn Pieta's en zijn Goden uit de Oudheid, die één na één voor onze ogen getoond worden, stemmen ons tot een woordeloze verbasering over het machtige genie van die Italiaan die de kunst van zijn tijd zo koninklijk heeft beheerst. En naast die beelden komen dan nog zijn fresco's op de gewelven van de Sixtijnse kapel. In één woord, een film die men moet gezien hebben en die men nooit meer vergeet!

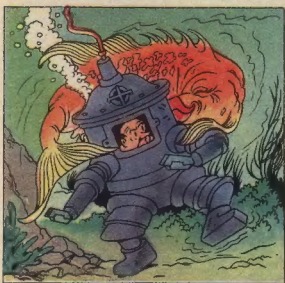
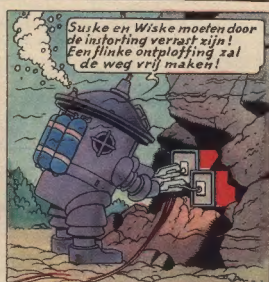

De « Pieta » van Michel-Angelo.

DE BRONZEN SLEUTEL

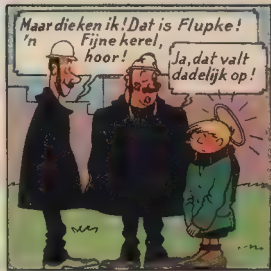
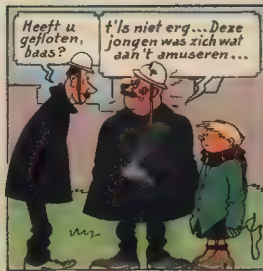
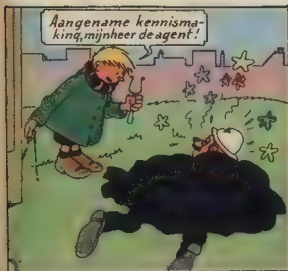
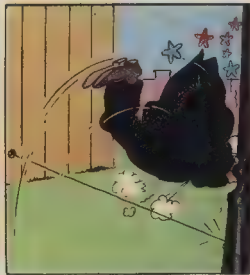
TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

In de onderzee grot waar Suske en Wiske, in opdracht van de Man met het Rode Masker een zak moesten brengen, worden onze twee vrienden door een aardbeving verrast en ingesloten. Lambik is reeds op de hoogte...

ZO ZOU FLUPKE DE WERELD WILLEN ZIEN

OP STRAAT

Het experiment van

EEN VERHAAL VAN EDWARD MILE

NA lange tijd les gegeven te hebben in scheikunde aan de universiteit te München, besloot de geleerde professor Asturius zijn welverdiend pensioen aan te vragen.

Midden in het Zwarte Woud vestigde hij zich in een kleine eigendom, gelegen in de loom van een landelijk dorp. Hij nam Kathe, een oude meid in dienst, die beroemd was om haar kookkunst en hij sleet vreedige, gelukkige dagen.

De bevolking was er erg fier op, een beroemdheid als Asturius in haar midden te hebben. Wanneer de professor 's avonds de afspanning betrad, waar de inwoners aan lange tafels achter un können bruin bier zaten, begroetten ze hem met een galmend : « Goeden avond, mijnheer Asturius! »

Ha! die heerlijke kaartpartijtjes met de apotheker, de burge-

Ha, die heerlijke kaartpartijtjes !...

meester en andere vrolijke gezellen, al keuveiend over de laatste dorpsnieuwsjes. Het was met een voldaan hart en ongemengde vreugde, dat de professor iedere avond huiswaarts keerde.

Thuis werd hij telkens opgewacht door zijn trouwe vrienden : de vosharige patrijshond Arras en de zwarte kat Simplissimus. Achter de koetspoort gelegen, de kat tussen de poten van de hond, sloegen zij de terugkomst van hun meester gade. Wanneer de deur open ging en doctor Asturius verscheen, volgden de strelingen, het vrolijk gebel van Arras en het aanhoudend geweldig spinnen van Simplissimus.

En wanneer de oude Kathe door de kier van de keukendeur riep : « Mijnheer is bediend! » begaf Asturius zich met een koninklijke waardigheid naar de eetkamer, omringd door zijn hovelingen : de kat en de hond.

Bovendien was de huishouding nog andere gasten rijk : hennen en kuikentjes, eenden en ganzen leefden er rustig in een groot luchtig neerhof, terwijl een witte geit zich te goed deed aan het gras en de schors van de pruimelaars. Onder de dakgoot huisde een familie zwaluwen.

Toen Asturius eens op een zomeravond thuis kwam, de geest beneveld door enkele glazen goede wijn, fittste er een vreemd idee door zijn brein : « Arras en Simplissimus zijn waarlijk vriendelijk en verstandig, prevelde hij, luisterend naar het zacht gelank van de hond en het vreugdig spinnen van de kat. Slechts de spraak ontbreekt hen! »

Het idee ankerde zich in één ogenblik in het oude hoofd van de geleerde vast. In gedachten verzonken beëindigde Asturius zijn avondmaal en sloot zich in zijn kamer op, zonder dat hij, tot Kathe's grote verbijstering, zijn mond nog had open gedaan.

De volgende dag vertrok hij reeds vroeg naar München en keerde enkele dagen nadien terug met taktieke kisten, die de nieuwsgierigheid der dorpsbewoners in hoge mate opwekten. Hij deed alles op de zolder brengen en sloot de deur voor de neus van de nieuwsgierige meid.

Van nu af geen aangename partijtjes meer in de herberg, geen wandelingen langs de waterkant. Asturius kwam enkel van de zolder om haastig te eten en vergat menigmaal de slaap. De burens vertelden dat ze hem gezien hadden door hun dakvenster. Ganse

nachten zat hij over dikke boeken gebogen, stak vuur aan onder enorme distilleertoeu- en woog eigenaardig gekleurde vloeistoffen. Men kan zich wel indenken dat de dorpspraatjes hun gang gingen. Immers, welke prachtige uitvinding zou er uit dit aanhoudend werken voortspruiten ?

Wat Kathe aangaat, deze was wanhopig. Haar voortreffelijke keuken werd niet meer op prijs gesteld, en zij mocht de geleerde de beste Rijns opdien, hij schonk er niet meer aandacht aan, dan aan zure haring.

Op een zaterdagavond echter verscheen hij vroeger dan gewoonlijk in de eetkamer, met een purperrood gezicht.

— Vlug, Kathe, zegde hij, ik wou even tot aan de herberg wandelen.

En de dienstbode bekeek hem helemaal onthutst.

— Morgen geef ik je verlof, Kathe, zei hij beminlijk. Ik behelp mijzelf wel, er is voorraad genoeg en ik ben overtuigd dat de buitensland je goed zal doen.

Kathe, wier verwondering voorbij was, trok zich in de keuken terug.

Asturius werd in de herberg op een waar kruisvuur van vragen onthaald. Maar hij antwoorde ontwijkend. 's Avonds, alvorens slapen te gaan, riep hij Arras en Simplissimus in zijn kamer; hij ontsak zijn pijp en trok uit een kastje voorzichtig één klein flesje dat gevuld was met een rose vloeistof.

Hij ging in zijn grote zetel zitten, met de kop van Arras tussen de knieën, terwijl Simplissimus haar avondtoilet begon te maken.

— Welke onwetteling in de wetenschap! murmelde hij, het flesje in het licht van de lamp bekijkend. Met een weinig van deze drank kan ik elk dier doen spreken!!!

Dan ging hij voorzichtig de trap af en begaf zich vervolgens naar de keuken, het neerhof, de stal en goot overal een weinig van de rose vloeistof in het eten van de dieren. Toen ging hij lachend en zich in de handen wrijvend terug naar boven. 's Anderendaags 's morgens was het Zondag en Asturius werd door een zonnestraal gewekt. Nog helemaal onder de invloed van de slaap sprong hij recht bij het horen van twee onbekende stemmen, een zware en een scherpe :

Ganse nachten bracht hij in zijn laboratorium door...

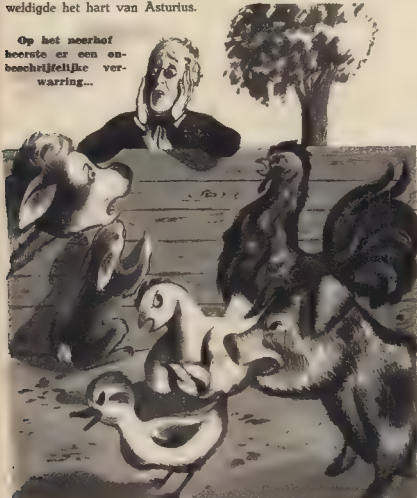
Doctor Asturius.

GEILLUSTREERD DOOR FRANS GRAENHALS

— Goeden morgen, doctor!

Aan het voeteinde van het bed lagen Arras en Simplissimus, heel tevreden. De proef was gekukt, een geweldige trots overweldigde het hart van Asturius.

Op het neerhof
heerste er een on-
beschrijflijke ver-
warring...

Kathe was 's morgens vroeg vertrokken en het huis was verlaten. In zijn haast kleedde de doctor zich helemaal verkeerd aan en spoedde zich naar het neerhof. Hij werd er ontvangen op een vloed van onwelluidende woorden en verwijten, die hem ontsteld deden achteruit wijken.

— Ons graan! ons graan!... protesteerden de hennen woedend. Slechte kerel, ben je nog niet tevreden met het doden van al onze kinderen, dat je ons nu ook nog van honger wil laten sterven. Nooit leggen wij nog eieren, wij zullen in eierstaking gaan!

— Open de poort! tierden de eenden en de ganzen, zodat we ons in de rivier kunnen verfrissen. Of pas op voor je eieren, we zullen ze kapot pikken!

De haan verloor het hoofd, voerde het hoge woord tegen de kippen en een onbeschrijflijk tumult heerste op het neerhof.

In de stal was het nog slechter. Mevrouw de geit was humeurig en verweet aan Asturius de verkoop van haar geitjes en de slechte smaak van het hooi. Toen hij haar wou melken, verzette zij zich en maakte van een ogenblik onoplettendheid gebruik om zich om te keren, en met een hoefslag iede emmer om te stampen.

Het gevolg van dit alles was dat Asturius niet meer eten kon.

De dieren verspreidden zich dan in de wei naast het gaanpad. Men kan zich de ontsteltnis voorstellen van de wandelaars die onder de linden aan de andere zijde van de afspanning zaten, wanneer ze al die kippen en eenden hoorden praten. In een oogopslag was de weg bezaaid met kinderen en nieuwsgierigen. Tot overmaat van ramp klom de geit, die zich het middenpunt van de belangstelling waande, op de muur en bootste de stemmen na van de burgemeester, Kathe en Asturius. Ze overlaadde de mensen met flauwe zinspelingen en stier kreten uit die iedereen aan het lachen brachten!

Spoedig verdrong men elkaar op het wandelpad. Men had goed te luiden voor de mis, niemand bewoog. Het werd zo erg dat de

pastoor zelf kwam zien wat er gebeurde, en hij geraakte helemaal van zijn stuk. De woedende burgemeester en de opgewonden apotheker hielden niet op met woest aan de deur te bellen. Maar Asturius die in droeve gedachten verzonken was, liet niets van zich horen.

Alleen de kat en de hond waren handelbaar en het was met tranen in de ogen dat hun meester tegen hen zei:

— Mijn beste vrienden, ik heb misdaan. Wat nu echter gedaan om een einde te maken aan dit schandaal?

— Ach! zei Arras, je moet een ander drankje samenstellen om die lelijke beesten terug stom te maken.

— Ja, ja, zei de kat terwijl zij haar grote groene ogen opende, 't is de enige oplossing!

Asturius streekte zijn twee vrienden en begaf zich naar zijn laboratorium. Ondertussen had de warmte de gasten op het neerhof gekalmeerd. De hennen sloepen in het zand, de eenden zwommen op de vijver en vingden wormen. De geit lag onder een boom te rusten. De menigte had zich verspreid, alleen enkele bengels sloegen nog de weide gade. Bij valavond kwam Asturius van de zolder, met een distilleerbuisje in de hand.

Arras en Simplissimus wachtten hem onderaan de trap op. Ze volgden hem in de zitkamer; uitgeput liet hij zich in de grote lederen zetel neervallen. Dan zette de hond een poot op de knie van zijn meester en zegde:

— Alvorens de spraak voor goed te verliezen, o mijn goede meester, willen wij je nog eenmaal zeggen hoeveel wij van je houden!

— Ja, ja, wij houden veel van jou, bevestigde Simplissimus en wreef zich tegen de magere benen van Asturius aan.

Zeer ontoerd nam deze hen dan in zijn armen; hij kuste Arras' zwarte snuit en de rose neus van Simplissimus. Toen liet hij hen een weinig van zijn nieuw produkt drinken, ging naar buiten en goot de overschot in de drinkbak van de hennen en op het hooi van de geit.

Vervolgens ging hij slapen en zijn nacht was gevuld met vreemde dromen. Zondag dat hij 's morgens bevend over zijn hond en zijn kat riep.

— Waf! waf! antwoordde de een. Miauw! miauw! antwoordde de andere.

Een zware steen viel de oude geleerde van het hart. Op het neerhof was ook alles terug normaal geworden.

Het was op dit ogenblik dat Kathe op de deur klopte. Asturius ging vlug open doen, zo tevreden was hij haar terug te zien. Kathe was zichtbaar verwonderd, zij verwachtte er zich aan het huis onderste boven te vinden. Want schaterlachend hadden de klappende haar over de gebeurtenissen van Zondag ingelicht. Maar zij had zich nutteloos opgewonden!

Vrienden, ik had
ongelijk...

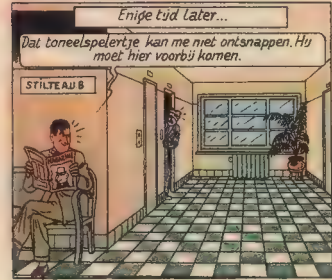
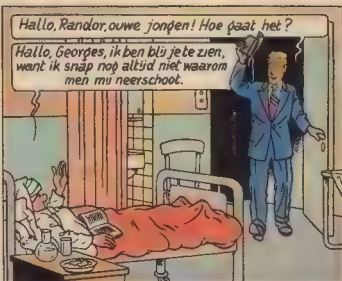
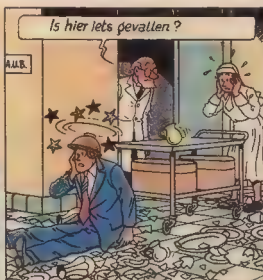
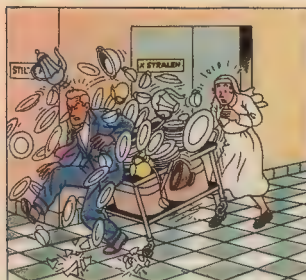

De vaarselachtige Signor Barelli

De toneelspeler Barelli en de reporter Rendor zijn in strijd gewikkeld met een bende saboteurs. Barelli gaat zijn gekwetste vriend in het hospitaal bezoeken...

Tekst en tekeningen

van Bob DE MOOR

DE ZWARTE KAPER

De kapers eten een stuk en maken dan alles gereed om het hout in brand te steken. Voor alle zekerheid zetten ze toch een wacht uit...

Carmaux, ik hoor Wees niet ongerust, het zijn bladeren die ritselen...

Na twee uur...

Nee, het zijn mannen die rond het kamp zwerven...

Wees op je hoede voor de Roodhuiden!

Zouden ze durven aanvallen? Het vuur zal ons in ieder geval niet voor hun pijlen beschermen.

Die pijlen verspenen ze dan ten minste toch!

Carmaux heeft echter een idee! Hij slaat dadelijk de hand aan het werk en het duurt niet lang of de poppen dienen de Roodhuiden als mikpunt.

Eensklaps verschijnt er een aanvalser... Hij loopt zo hard hij kan naar het kamp...

Wat krijgt die man? Men vecht in het woud, kommandant!

Zouden ze de goos- verneer en zijn troep gevonden hebben?

Ongetwijfeld!... Heb je die schoten gehoord?

We gaan kijken... Maar het is pik-donker...

Wacht, kapitein, deze cucujos zullen de weg verlichten...

Doch woeste kreten, die uit het bos komen, stuiten zijn stormloop. Hij keert zich om en maakt zich uit de voeten.

Men hoort alleen nog de kreten van de Indianen. Het lijkt wel of de slag ten einde is.

Hier ligt een Indiaan... Hij is dood!

Het slagveld moet dus niet ver van hier zijn

Fijn! Zijn jullie klaar?

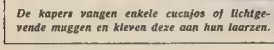

Men hoort alleen nog de kreten van de Indianen. Het lijkt wel of de slag ten einde is.

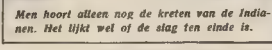

Hier ligt een Indiaan... Hij is dood!

Het slagveld moet dus niet ver van hier zijn

De kapers vangen enkele cucujos of lichtgevende muggen en kleven deze aan hun laarzen.

Men hoort alleen nog de kreten van de Indianen. Het lijkt wel of de slag ten einde is.

Hier ligt een Indiaan... Hij is dood!

Het slagveld moet dus niet ver van hier zijn

Ze werden zeker gevangen genomen!

Waarschijnlijk.

DE GROEP KOMT AAN HET KAMP VAN DE ROODHUIDEN...

Ze hebben een groot vuur aangeged...

Zouden het menseters zijn?

Ik vrees het!

Ze vinden echter geen spoor van de Spanjaarden...

De vernielde schat

WIMMAAL VAN HANDE, DRIET

WIMMAAL VAN HANDE, DRIET

De oude Maleier had zijn bekomst en dat was hem duidelijk aan te zien. Hij grijnsde dwaas en knikkebolde met het hoofd, zoals alleen iemand doet die stomdronken is. Brady knipoogde tegen Crawford, greep de fles whisky en goot het glas van de oude nog eens vol en zei:

— Toe, drink uit!

De Maleier dronk en zijn ogen werden nog kleiner en wasiger...

— En de schat waarover je daarstraks hebt gesproken?

— Ja, die schat, herhaalde Crawford, hoe komen we er bij?

ZE zaten in een donkere hoek van de lage gelagzaal. Niemand lette op hen, want ze dronken allemaal tot ze niet meer konden. Een minnos trachtte af en toe een lied te brailen, dat echter spoedig gesmoord werd in de kreten van de anderen en verslikte in de dikke rookwolk, die heel het lokaal in een grijze nevel hulde en de gezichten half verborg. Plotseling sprong de oude Maleier op en hakkelde:

— Niemand... kan er bij... vervloeking...

Dan viel zijn hoofd op zijn borst.

— Kom, zei Crawford, we zullen je naar huis brengen...

Ze namen de oude bij de arm en sleurden hem buiten. De drank was vooraf betaald en zo konden ze onopgemerkt verdwijnen...

★

De Star lag roerloos op het spiegeldade water. Geen windje ruchtte en de zon zond haar verzengende stralen loodrecht naar beneden. Het water was doorschijnend en men kon de koraalriffen duidelijk zien. Ze waren op ongeveer vijf mijlen van het eiland. Brady en Crawford stonden op de voorplecht.

— Ik geloof dat we er zijn!

— Ja, het ziet er naar uit!

— Het is eigenaardig, maar nu ik zo dicht bij de schat ben, aarzel ik... Ik heb een bang voor gevoel...

— Wat bedoel je?

— Wel, sprak die oude niet van een vervloeking of zo iets in die aard?

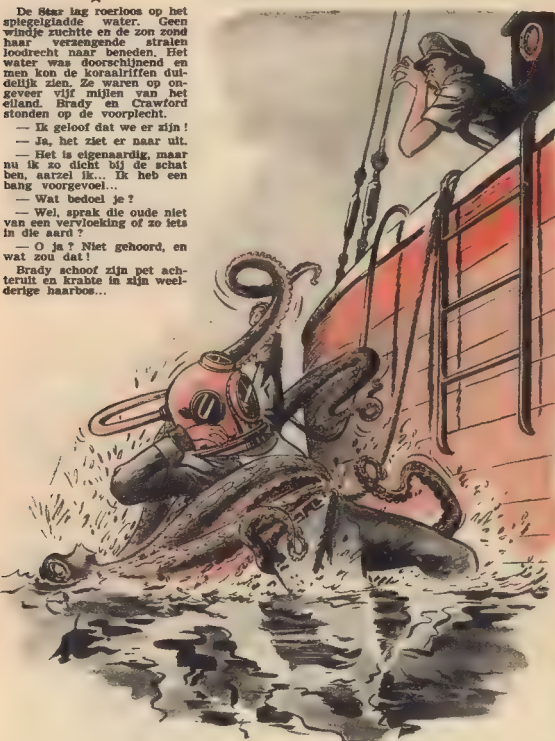
— O ja? Niet gehoord, en wat zou dat!

Brady schoof zijn pet achteruit en krabte in zijn weelderige haarbos...

— Ja, een beetje... herinner jij je die avond dan niet meer?

We vertelden hem dat we hem naar huis zouden brengen, doch sleurden hem mee langs de dokken. Jij hield zijn armen op zijn rug en ik doorzocht al zijn zakken... Toen ik het bewuste papier eindelijk gevonden had, schudde hij het hoofd en lispelde: « Neen, niet doen... de schat is vervloekt... » Op dit ogenblik was die man niet meer dronken. Ik zag aan zijn ogen, dat hij goed wist wat hij zei!

— Ja, en ik heb hem toen langs de weg neergelgd. Wellicht heeft hij daar nog een hele reeks redeveringen ten best gegeven! Denk je nu waarachtig dat ik mijn laatste cent in die onderneming heb gestoken, om vlak bij het doel terug te deinsen ter wille van die Maleise blaaslaar?

— Je hebt gelijk, maar dat belet niet dat ik...

Crawford haalde de schouders op en haalde een klein stuk papier uit zijn briefkast. Het was een plan, ietwat onbeholpen getekend, doch zeer duidelijk en omringd door een reeks sterren met acht stralen.

— Indien dit document echt is, hebben we niets te vrezen. Volgens de Maleier heeft de kapitein van de Santa Maria het gemaakt een beetje voor tijd. Welnu, het wrak van de Santa Maria ligt vlak onder ons en de lading goud aan boord van het schip ook. De Santa Maria verging tijdens een storm. De kapitein werd opgepikt als enige overlevende. Waarom zou hij gelogen hebben?

— Ik begrijp dat niet...

— Wat? vroeg Crawford geërgerd.

— Dat nooit iemand voor ons beproefde het goud uit het wrak op te halen!

Ach, het plan bleef toch in handen van de inboorlingen die het niet begrepen, bijgelovig waren en ook niet over de technische middelen beschikten om die schat op te halen.

Ik ben er zeker van dat het goud is en op ons wacht! Als we het aan boord hebben gebracht en onze helpers afgedankt, zullen we een lekker levenje tegemoet. Hij draaide zich om, bekeek het duikerspak dat gereed hing met fierheid en riep met ferme stem:

— Tong!... Huan!... Vooruit, aan het werk lulakken!

Twee Maleiers verschenen op het dek.

— Kom hier, het ogenblik is aangebroken en let op je werk, of ik breek jullie de beenderen!

Met behulp van de twee Maleiers en Brady trok Crawford het zware duikerspak aan. Brady schreefde het glas dicht en er liep hem een lilaoode rilling langs de rug. Hij flulsterde hees:

— Zou je niet beter...

Crawford lachte misprijzend:

— Het is al welletjes, zulgingd die je bent! Het spijt me reeds dat ik die onderneming met jou heb op touw gezet.

— Je hebt gelijk. Ik ben een idioot!

Crawford was een ervaren duiker. Zijn bewegingen waren afgemeten en kalm. Hij liet zich zacht in het water glijden, minuut lang kon men hem goed volgen, dan zag men nog alleen het licht van de lamp die op zijn helm was aangebracht... Na enkele ogenblikken doofde ook het licht, want het wrak lag zeker op vijftig meter diep. De twee bootsmaats pompen regelmatig.

Brady wist dat zijn vriend het wel een half uur onder water kon uithouden en na enkele minuten begon hij nochtans reeds gespannen in het water te staren...

Plotseling werd er viermaal achter mekaar hard aan de koord getrokken. Dat was het opblaas! Eigenaardig genoeg bleef het trekken en smokken aanhouden. Brady trok uit alle macht aan de koord om zijn vriend uit de klauwen van een onbekend gevaar te halen...

— Was het duikerspak zo zwaar? Hij trok uit alle macht en toch kwam de koord nauwelijks omhoog. Tong en Huan pompten, gewonnen verloren. Brady boorde met zijn zeemansogen doorheen de wateroppervlakte en glidde van schrik en afgrijzen. Uit die diepte kwam een monsterachtige inktvis naar omhoog... Crawford lag bewusteloos in zijn grijparmen geknald...

Een tweede en een derde reusachtige inktvis verschenen tegen de die van het schip, ze sloegen hun grijparmen uit en sleurden ook Brady mee...

Die achtarmige inktvissen waren de sterren met acht stralen die op het plan getekend waren! Dat was de vervloeking waarover de oude Maleier met afgrijzen gesproken had.

De volgende dag werden Tong en Huan opgepikt door een visserssloop. Hun boot had stuurloos over de zee gewaaid en toen zij aan de matrozen hun gruwelijke avontuur vertelden, dachten deze dat de twee Maleiers een zonneglag hadden gegreken!

DE NIEUWE LOTGEVALLEN VAN ALEX

De Gouden Sfinx

Alex krijgt van Cesar de opdracht de geheime bende van de Gouden Sfinx te ontmaskeren. Onze vriend werd echter gevangen genomen en in de tempel van Eftaoud opgesloten, maar Senoris en zijn leger komen Alex verlossen...

TEKST EN TEKENINGEN

VAN JACQUES MARTIN

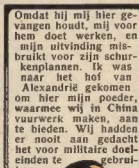
...e slaapt niet, Alex?...

Nee... spreek stiller... Enak is ingeslapen, wat wenst u?...

...Want de Sfinx vertrouwt u nog...

Waarom haat je de man met het Gouden Masker?

Omdat hij mij hier gevangen houdt, mij voor hem doet werken, en mijn uitvinding misbruikt voor zijn schurkenplannen. Ik was naar het hof van Alexandrie gekomen om hier mijn poeder, waarmee wij in China vuurwerk maken, aan te bieden. Wij hadden er nooit aan gedacht het voor militaire doeleinden te gebruiken...

Yen-Si komt bij het behang, waachter de twee vrienden van Alex zich verbergen...

Laten we die verrader zo gauw mogelijk uit de weg ruimen...

Enkele ogenblikken later...

Hij heeft prachtig gereageerd: hij weigert u te verraden!

Wel? Wat heeft hij gezegd?...

Fijn! Ik kan dus op hem rekenen... Wij zullen hem morgen zijn zending geven. Laten wij hem nu maar slapen.

Ondertussen klimmen de soldaten van Senoris één na één naar de kamer van Alex. Alhoewel ze voorzichtig zijn, worden twee gealarmeerd...

Heb je dat gehoord? Dat kwam van daar

De schildwachten buigen zich en ontdekken de soldaten die langs de koord naar boven klimmen...

Ho !!!...

De Egyptische boogschutters hebben zijn gebaar tijdig bemerkt...

Opgepast en juist mikken!

Tientallen pijlen zoeven over het dak. De twee schildwachten storten geluidloos neer...

De mannen van Senoris hebben een spannend moment beleefd...

Maar niets beweegt... Er hangt een lome stilte over het geweldige gebouw. Hier en daar wandelen enkele soldaten vreedzaam over en weer op de terrassen...

De vrienden van Alex beklimmen de muur...

Met kloppend hart kijkt Alex naar het dak. Misschien komen er weer opduiken...

...Terwijl de bres in de grondvesten steeds groter wordt.

Klaar! Wij zitten door de muur!

DE VUURSCHOTELS

of het raadsel van de vliegende schijven

Jess Winter en zijn vrienden zijn op zoek naar de plaats waar een vliegende schotel is neergekomen. Snake heeft voor hen het landingspunt bereikt...

Maar dat is ons kamp, dat in brand staat!

Tot daar toe... Laat ons eerst die brokstukken onderzoeken!

De zon staat reeds hoog aan de hemel wanneer de heli-copter verschijnt.

Ik zie niemand rond de krater!...

We zullen dus toch de eersten zijn om er het fijne van te weten!

Het toestel strijkt zachtjes neer in een open plek in het oer-woud.

Break springt er eerst uit en loopt zo vlug hij kan naar de krater.

De schok is zo hevig geweest dat het toestel letterlijk verpul-verd werd.

We zouden toch wat anders moeten vinden dan deze glin-sterende stukken staal, tenzij onze vuurschotel maar een meteor zou geweest zijn...

Ontgoocheld trekt Billy zich uit de krater terug.

Zoveel herrie rond die stenen! Ik dacht ten minste iets sensationeel aan te treffen...

Kijk! Voetspo-ren! En we zijn toch uit die richting niet gekomen!

Zijn vrienden volgen hem dadelijk op de voet...

We zijn de eer-sten niet meer die deze krater be-zoeken...

Misschien hebben die mannen die vóór ons waren, iets interessanter gevonden!

Door het volgen van de voet-spo-ren komen ze aan de rokende puilen van Snake's kamp.

Waarom hebben zij hun tent verbrand?

Ik geloof niet dat het dezelfde voet-spo-ren zijn, kijk!

UIT ONS FOTOALBUM

1. Er bestaan nog zeilschepen. Ziehier de Finse viermaster « Viking », die onlangs Rotterdam aandeed. — 2. Vuurwerk op de Biffeltoren. — 3. Een drielal kranige Kuifjeslezers uit Rotterdam. — 4. Een ongewoon interview. — 5. Zulke boten ziet men niet alle dagen.

DE GOEDE CHOCOLADE *Cote d'Or* PRESENTEERT JULLIE :

De Lotgevallen van Mr Cotdor : MEN MOET ER MAAR AAN DENKEN

